

Stopp i dörren för folk under 40 på nostalgifest

KALMAR

På fredag är det nostalgifest på Sandra. Evenemanget går under namnet My Generation och bara personer över 40 år får komma in.

Vad är My generation?

– Det är en nostalgifest för folk som har fyllt 40 år. Det kommer att vara dandsband, karaoke och 1970-talsdisco, säger Ullis Andersson från Pigalle evenemang som arrangerar det hela.

Varför arrangerar ni det här?

– För att det finns ett behov för äldre att gå ut och roa sig. De ska kunna gå ut och träffa gamla kompisar eller andra jämnåriga. För många är det enda alternativet att gå på puben och där är det oftast många yngre personer.

Hur har biljettförsäljningen gått?

– Jag vet inga exakta siffror för Kalmar, men det brukar vara poulärt. I Norrland har det varit slutsålt på alla fester.

Varför har ni åldersgräns?

– Vi satte åldersgräns för att annars hade det varit slutsålt på en månad. Många yngre hade kommit och då hade själva grejen varit borta, det här är för människor över 40 år som vill gå ut och roa sig.

Kollar ni leg?

– Ja, om någon ser jätteung ut, hur gammal är du?

20 år.

– Då kan inte du komma in, men jag kan sätta upp dina föräldrar på gästlistan, säger Ullis Andersson.

VICTOR JOHANSSON

► CD-RECENSIONER

Anagram

Anna Einarsson

(Anna Einarsson Music / CDA)

Undrens tid är inte förbi! Här dyker en "ny" tjej upp som sjunger och komponerar som om hon aldrig gjort annat i sitt unga liv. Delvis stämmer det. Som blott 13-åring bildade hon sitt första band, samma år, 1991, blev hon den genom tiderna yngsta komponiststipendiaten hos tonsätternas egna organisation, STIM.

Ett underbarn?

Visst, men ändå inte. **Anna Einarsson** ville inte bli varken barn- eller tonårsstjärna. Hon satsade på en gedigen musikutbildning. Här är resultatet.

Anna har skrivit och arrangerat all musik. Men det är framför allt hon som sjunger. Att hon dessutom har sällskap av musiker som **Per "Texas" Johansson**, **Mattias Windemo** och **Jon Fält** är ju ingen nackdel.

Slutligen ett tips! Lyssna på **Lisen Rylanders** sax-spel.

PER-HENRIK CELLTON

Eje Thelin

Graz 1969

(Dragon)

Från skolbandet **Pygme Jazzband** till en professur vid musikhögskolan i Graz är steget oenkligen långt. Inte för **Eje Thelin** (1938-1990). På denna cd ltrar Eje Thelin med en ung basist vid namn **Falle Danielsson** som vi skulle få höra mer av. **John Preininger** är för mig en okänd österrikisk trummis som här gör ett bra jobb. Men allt ljus riktas givetvis på Eje Thelin, som när den här plattan spelades in hade hamnat på första plats i amerikanska Down Beats internationella kritikeromröstning, i kategorin New Talent. Något som för övrigt endast en svensk tidigare lyckats med, nämligen **Lars Gullin** 1954.

Trombonisten Eje Thelin är en av de stora musikerna i svensk jazzhistoria, även om Pygmee-bandet skvallrar om något annat.

Konserten i Graz, Österrike, betecknas som legendarisk – en milstolpe skulle man kunna säga.

Sättningen trombon, bas och trummor tyder på att musiken inte tillhör den mest lättillgängliga. Men ge *Lapp-Nils polska* och *Ack Värmeland du köna* en chans. Den är Eje Thelin värd!

PER-HENRIK CELLTON

Mew och Pharell till Nordic music awards

Musik. Rapparen **Pharell** från N.E.R.D. och den danska rockgruppen **Mew** uppträder på Nordic Music Awards, lördag den 29 oktober. Sedan tidigare är **Robbie Williams**, **Coldplay**, **Shakira**, **Cardigans**, **Kent** och **Outlandish** klara för att uppträda. (PM)

Harrys döttrar har premiär i kväll. Lena Endre spelar dottern Marie i det tragiska dramat.

FOTO: PRESSENS BILD

Rutinerad Endre i tragiskt drama

KALMAR/STOCKHOLM

I kväll har Richard Hoberts nya film, Harrys döttrar, premiär. En historia om avundsjuka och skuldkänslor mellan två systrar. Den ena syster, Ninni, spelas av Amanda Ooms. Den andra, Marie, av Lena Endre.

– De är gravida samtidigt, men den ena mister sitt barn i magen, när de båda är i nionde månaden. Det är en otrolig tragedi, säger Lena Endre.

Den dramatiska händelsen blir startskottet för en historia om skuld och rädsla.

– De har lagt ett stort, fett lock på det förflutna, sådant finns i alla familjer. Men i och med den här tragedin kommer det förflutna ikapp dem. På sätt och vis är det en psykologisk thriller, lite som ett drömspel. Man vet inte alltid vem som upplever vad och "är hon galen, eller är det hon", berättar Lena Endre.

"Kan vara besvärligt att titta"

Hon pratar snabbt och målmedvetet, tar då och då en kort tankepaus innan hon griper tag i konversationen igen och fulländar en bisats hon tidigare lämnat hängande.

– Det kan vara besvärligt att titta på den här filmen, men jag tycker ändå att Richard lämnar en hoppfull till slut.

För ungefär två månader sedan fick Harrys döttrar ta emot publikpriset vid filmfestivalen i Köpenhamn. Ett kvitto på att publiken uppskattade vad Hobert och kompani hade åstadkommit. Att möta publiken efter visningen blev också ett sorts betyg.

– Någon fick man hålla om för att hon stod och

grät, vi fick höra historier om andras liv, de var bara tvungna att berätta. Det är ganska fantastiskt att en film kan väcka sådana känslor. När man bara en person på det viset har det varit värt det. Samtidigt tänker man: "Jaha, som om jag skulle vara någon expert på det här."

Är målet för dig som skådespelare att beröra när du gör film?

– Målet är väl egentligen först och främst att kommunicera, det är det vi gör. Vi vill visa "sahär tänker vi". Är det någon som får ut något av det vi gör är det underbart.

Vad är det i Harrys döttrar som lockar fram de här känslorna hos publiken?

– Det är väldigt emotionellt, verkligen. Det här med barnen berör primitiva saker som avkomma, urfamiljen med mamma och pappa, avundsjuka och missunsamhet, förklarar Lena Endre. Du vet, all skuld och tankar som: "varför hon och inte jag?"

Satt på Österlen och jobbade

Filmen spelades in på 38 dagar, en normal inspelningstid. Men mycket av arbetet för Lena Endre, Amanda Ooms och Richard Hobert gjordes långt innan inspelningen.

– Vi satt på Österlen och arbetade med manus. Ska man gå in i en sådan här historia gäller det att alla är ense om vad man ska berätta. Det är livsfarligt att ge sig in i sådana diskussioner på inspelningsplatsen. Då tickar miljonerna, säger Lena Endre.

Så fungerar det inte riktigt på teatern. Lena Endre har varit engagerad av Dramaten sedan 1987.

– Där kan ibland rollerna växa under tiden man

repeterar, men när det gäller film bör man ha väldigt mycket klart för sig från början. Det vi gjorde på Österlen var att vi träffades och djupläste manuset. Gör man det kan man vara friare sedan, säger hon.

50 år och rutinerad

I somras fyllde hon 50 år, en stor del av de åren har hon varit skådespelerska. Rutinen finns definitivt, men det är inte alltid den är bra att ha.

– Visst har jag en trygghet i att jag är tekniskt driven, jag får inte spader framför kameran som en nykomling kanske skulle få. Man måste vara så trygg att man vågar förlora, men det vore förfärligt om man bara levde på rutinen. Däremot kan det, när man spelar teater, gå slentrian i det man gör och den måste man slåss mot hela tiden. Det hinner inte hända när man gör film.

Det var första gången du spelade mot Amanda Ooms. Hur var det?

– Hon är verkligen jättefin, det är jättekul att hon är tillbaka i Sverige. Hon har ju jobbat mycket i England, bland annat.

Du och Richard Hobert är gifta, har ni en speciell relation vid filmspelningen?

– Nej, det kan man inte säga. Att spela in film är en otroligt kollektiv prestation, det är inte bara jag och Amanda och Richard där, det är kameramän, ljudkillar, ljuskillar, scriptor, sminkörer och ja ... Det är alltid 30 personer till närvarande. Och där är ju Richard regissör. Ibland kallar jag honom till och med det. "Var är regissören?", "Jag behöver prata med regissören."

Hur är det hemma då? Tar ni med er jobbet hem?

– Det brukar ordna sig så att vi nästan aldrig träffas hemma när vi håller på med filminspelning. Han sitter alltid kvar och jobbar där och jag åker hem och läser in mig på nästa dags jobb.

Hon har själv sett Harrys döttrar ett par gånger nu och tycker om den.

– Den är så full av små detaljer. Den tåls verkligen att se ett par gånger. Första gången jag såg filmen rannsakade jag bara mig själv. Jag är definitivt min värsta kritiker och jag tycker inte om att se mig själv på film. Det blir konstigt när man så att säga är både sändare och mottagare. En del säger att de brukar kolla på sina gamla filmer, men jag förstår inte dem.

Läser du filmrecensioner

Och något betyg vill Lena Endre inte sätta på sin prestation i filmen, det överlåter hon till andra. I morgon, fredag, är det alltså premiär på Harrys döttrar. Nervositeten inför bemötandet finns där.

– Jag är alltid nervös, men nu har det ramlat in några snälla recensioner och vi har fått en otrolig publikresponns.

Läser du recensioner?

– Det är klart man läser. Eller, på teatern läser jag aldrig. Men film är liksom en färdig produkt, på teatern ska man gå och spela samma roll nästa kväll igen. Då funkar det inte.

PELLE JOHANSSON

0480-592 17

pelle.johansson@barometern.se

► Läs recensionen av Harrys döttrar i lördagstidningen.

Sprickan lagad - nu planeras nästa bluesfestival

KALMAR

Sprickan är lagad.

Styrelsen i föreningen för Bluesfestival, FfBF, i Mönsterås, har bestämt sig för att lämna allt gammalt bakom sig och titta framåt.

Ur Barometern-OT lördagen den 3 oktober.

Det betyder att samtliga fyra medlemmar som avböjt omval fortsätter. Jimmy Johansson, Lasse Nilsson, Börje Jonsson och Boris Stockhaus sa alla ja till en fortsättning på årsmötet i onsdags.

Jobba som ett kollektiv

På samma möte bestämdes datum för nästa års festival. Preliminärt är tre dagar bokade, 25, 26 och 27 maj.

– Ambitionen är tre dagar, men Parkskolan byggs om och vi vet inte riktigt hur det slutar. Det kan också bli två dagar, säger Jimmy Johansson.

Bluesföreningens ordförande är medveten om att arbetet med nästa års festival är förseurat och att de tappat tempo. Efter mötet finns inte längre några hinder. Samförstånd är nyckelordet.

– Vi har murat igen sprickan och kommer från och med nu att jobba som ett kollektiv, säger Jimmy Johansson.

Garantierna, som de fyra som avböjde omval krävde för att fortsätta, är i princip förverkligade. Saker som Jimmy Johansson kallar "små faktorer" är undanröjda. En vital fråga: Bemanningen på blueskontoret är inte slutförd. Det finns idéer och tankar. En viss summa pengar är redan avsatt.

För att bli ännu starkare i framtiden bestämde årsmötet att utöka styrelsen från sju till nio ordinarie

ledamöter. Patrik Urbansson, som under flera år arbetat för Crossroads i Kalmar, Christina Engström med flera års erfarenhet av festivalarbetet i Mönsterås bakom sig är också ny. Som suppleanter har John Severijns, The Quill-gitarristen Christian Karlsson, musikläraren Stefan Stenfält samt Marie Pedersen valts in.

– En gedigen samling folk. Det här stärker styrelsen och en viktig anledning till att vi valde att fortsätta, säger Jimmy Johansson.

Ingen brist på idéer

Planeringen för höstens styrelsearbete är klart. Den prognostiserade vinsten landar runt 100 000 kronor och en artistbudget kommer att så snart som möjligt bli klar.

– Det råder absolut ingen brist på idéer. Varje år ställer vi oss samma fråga: Kan vi toppa den senaste festivalen? Så sa vi efter 2004 när vi haft Laura Lee. Då lyckades vi få hit Tony Joe White året efter, samt ett gediget fält i övrigt. Vi ska inte överge det som kännetecknar festivalen, den att vi ofta bjuder på det oväntade med kvalitativa artister som få känner till. Tyvärr är den egenskapen svårare att kommunicera ut mot presumtiva besökare än ett rejält affischnamn, säger Jimmy Johansson.

PETER AHLÉN

peter.ahlen@barometern.se

0480-592 92

Lundin och Lundgren på scen

KALMAR

I kväll, fredag, blir det en högtidsstund för Kalmars jazzpublik. Då gästas nämligen jazzklubben Kalmar Nyckel av sångerskan Carin Lundin - tillsammans med bland andra pianisten Jan Lundgren.

om The Great American songbook. Skivan hade något av premiär i Emmaboda i mitten av mars i våras. Alltså nästan nästgårds till Växjö där Carin Lundin växt upp.

I Emmaboda kunde vi höra jazzklubbens huspianist Daniel Tilling, men till kvällen Kalmarbesök har Carin Lundin samlat samma manskap som på skivan. Det innebär Jan Lundgren vid pianot och två tredjedelar av hans trio. Mattias Welin spelar bas, namnen Svensson har kompedigt. Men bakom trummorna återfinns Daniel Fredriksson. Givetvis finns trumpetaren Johan Setterling på plats.

I våras släppte Carin Lundin sin tredje cd, Songs that we all recognise. Som titeln skvallrar om handlar det en hel del

PER-HENRIK CELLTON